

[KIECA *sb f*

N sg kieca.

Sł stp brak, Cn: kieczą, Linde XVII – XVIII w.: kieczą.

*Grube wierzchnie. okrycie męskie (może z kapturem); vestis quae loricae superinducitur Cn: Kiećá/
et Kiecká/ dimin: Saga, sagum, cucula. Volck Hhh2v.*

MK